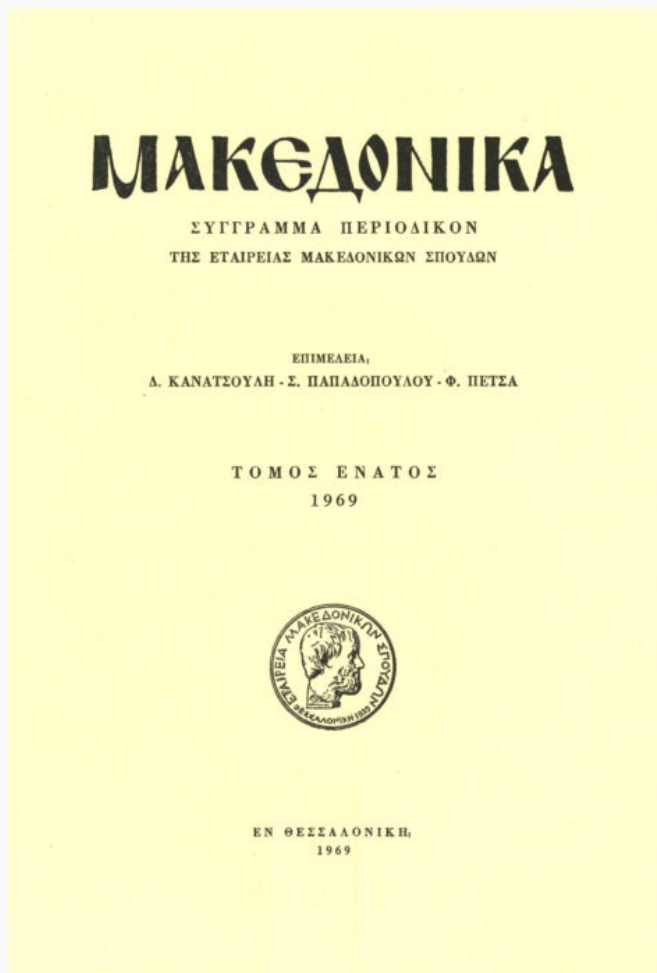

Μακεδονικά

Τόμ. 9 (1969)

Ένα φερμάνι για την ανέργεση της πρώτης εκκλησίας των Γενιτσών

Βασίλης Δημητριάδης

doi: [10.12681/makedonika.1050](https://doi.org/10.12681/makedonika.1050)

Copyright © 2015, Βασίλης Δημητριάδης

Άδεια χρήσης [Creative Commons Attribution-NonCommercial-ShareAlike 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by-nc-sa/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Δημητριάδης Β. (1969). Ένα φερμάνι για την ανέργεση της πρώτης εκκλησίας των Γενιτσών. *Μακεδονικά*, 9, 324–336. <https://doi.org/10.12681/makedonika.1050>

ΕΝΑ ΦΙΡΜΑΝΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΕΓΕΡΣΗ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΕΝΙΤΣΩΝ

Ἀπὸ τὶς λιγότερο γνωστὲς πόλεις τῆς Μακεδονίας εἶναι καὶ τὰ κοντινὰ στὴ Θεσσαλονίκη Γενιτσά. Πολὺ νωρὶς, ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ Μακεδονικοῦ ἀγώνα, ἡ σλαβικὴ προπαγάνδα προσπάθησε νὰ ἐκμεταλλευθῆ τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ κάτοικοι τῆς πόλης χρησιμοποιοῦσαν τὸ τοπικὸ σλαβικὸ ἰδίωμα γιὰ νὰ χαρακτηρίσουν τὴν πόλιν «σλαβομακεδονικὴ» καὶ νὰ πείσουν, τόσο τοὺς ξένους ὅσο καὶ τοὺς κατοίκους ἀκόμη, ὅτι ἦταν Σλάβοι. Ἡ προστασία ποῦ ἡ γειτονικὴ ὁμώνυμη λίμνη προσέφερε, τοὺς ἔδινε, ὅπως εἶναι γνωστὸ, τὴ δυνατότητα νὰ χρησιμοποιοῦν ἐκτὸς ἀπὸ τὴν πειθῶ, τὰ σχολεῖα καὶ τὰ χρηματικὰ βοηθήματα καὶ ἄλλα μέσα πρὸ «σκληρῶ». Πολλοὶ κάτοικοι καὶ πρόκριτοι βρῆκαν τὸ θάνατο, γιατί ἀρνοῦνταν νὰ προσχωρήσουν στὶς τάξεις τῶν Βουλγάρων¹, κι ἄλλοι ζοῦσαν μὲ τὸ διαρκῆ φόβο τῆς δολοφονίας.

Μιά ἀκόμη ἀπόδειξι τῆς ἐλληνικότητος τῶν κατοίκων τῆς πόλης αὐτῆς εἶναι καὶ ἓνα φερμάνι ποῦ σώζεται στὰ χέρια τῆς οἰκογενείας Κ. Μπόσκου². Τὸ φερμάνι αὐτό, ποῦ χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ τέλη τοῦ 1858, εἶναι ἡ ἄδεια ποῦ ὁ σουλτάνος Ἀβδούλ-Μετζιτ παραχωρεῖ στοὺς Ἑλλήνες κατοίκους τῶν Γενιτσῶν νὰ κτίσουν ἐκκλησία. Πρόκειται γιὰ τὴν ἀνέγερση τῆς ἐκκλησίας ποῦ εἶναι ἀφιερωμένη στὴν ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου καὶ χρησίμευε ὡς μητροπολιτικὸς ναὸς κατὰ τὸ διάστημα ποῦ ὁ Μητροπολίτης Ἐδέσης παρέμενε στὰ Γενιτσά, τὴ δευτέρη πόλιν τῆς περιφερείας του.

Τὸ φερμάνι αὐτὸ πληροφορεῖ τὸ βαλὴ τῆς Θεσσαλονίκης, στὴ δικαιοδοσία τοῦ ὁποῖου ὑπαγόταν καὶ ἡ περιφέρεια (καζάς) τῶν Γενιτσῶν, καθὼς καὶ τὶς τουρκικὲς ἀρχὲς καὶ τοὺς πρόκριτους τῆς πόλης, ὅτι οἱ Ἑλλήνες (Ροῦμι) κάτοικοι τῆς συνοικίας τῶν Γενιτσῶν ποῦ ὀνομαζόταν «Βαρὸς»³ ζήτησαν μὲ τὴ μεσολάβηση τοῦ Ἑλληνος Πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως νὰ τοὺς παραχωρηθῆ ἡ ἄδεια νὰ κτίσουν μιὰ ἐκκλησία. Ὁ σουλτάνος παραχωρεῖ τὴν ἄδεια, γιατί στὴν πόλιν δὲν ὑπῆρχε ἐκκλησία ἄλλη, καὶ κα-

1. Ἐνας ἀπὸ τοὺς πρόκριτους ποῦ ἔπεσαν ἀπὸ τοὺς πρῶτους εἶναι καὶ ὁ Χρήστος Χατζηδημητρίου, ποῦ δολοφονήθηκε στὶς 17 Ἰουλίου τοῦ 1905. Νεκρολογία τοῦ ἔγραψε στὶς ἐφημερίδες τῆς Θεσσαλονίκης τῆς 21 Ἰουλίου τοῦ ἴδιου χρόνου ὁ συγγενὴς του καθηγητῆς Γεώργιος Χατζηκυριακοῦ.

2. Τὸ φερμάνι αὐτὸ ἔθεσε στὴ διάθεσή μου ὁ Δήμαρχος τῶν Γενιτσῶν κ. Ἀθ. Κουδούνας, τὸν ὁποῖον εὐχαριστῶ θερμὰ γι' αὐτό, καθὼς καὶ γιὰ τὶς πολύτιμες πληροφορίες ποῦ μοῦ ἔδωσε γιὰ τὴ μικρὴ αὐτὴ μελέτη.

3. Τὴν ὀνομασία αὐτὴ ἔδιδαν οἱ Τούρκοι στὶς συνοικίες οἱ ὁποῖες ἦταν κτισμένες ἔξω ἀπὸ τὰ τείχη τῶν πόλεων. Σ' αὐτές, συνήθως, κατοικοῦσαν Χριστιανοί.

θορίζει με ποιους ὄρους πρέπει νά ἀνεγερθῆ αὐτή. Καθορίζονται ἐπίσης οἱ ἀκριβεῖς διαστάσεις τῆς ἐκκλησίας καὶ διευκρινίζεται ὅτι αὐτὴ πρέπει νά οἰκοδομηθῆ σὲ οἰκόπεδο ποῦ πραγματικά ἀνήκει στοὺς «μνημονευθέντας ὑπηκόους καὶ νά μὴν ἔχουν τμήματά του καὶ ἄλλες ἐθνότητες». Ἡ ἀνέγερσή της δὲ θά ἔπρεπε νά βλάβη ἢ νά προκαλῆ κίνδυνο σὲ κανέναν. Τέλος τὸ φιρμάνι κλείνει μὲ τὴ συνηθισμένη στὰ ἔγγραφα τοῦ εἴδους αὐτοῦ σύσταση τοῦ σουλτάνου πρὸς τὶς ἀρχές, νά μὴν ἐμποδίσουν τὴν κατασκευὴ τῆς ἐκκλησίας κατὰ κανένα τρόπο καὶ νά μὴ προσπαθήσουν νά χρηματισθοῦν ἀπὸ τὴν ὑπόθεσι αὐτή.

Τὸ φιρμάνι εἶναι πρωτότυπο (εἰκ. 1-2). Εἶναι γραμμένο μὲ μαύρη μελάνη, σὲ χαρτί διαστάσεων 0,54×0,77μ. Διατηρεῖται σὲ ἀρκετὰ καλὴ κατάστασι. Σὲ μερικὰ σημεῖα ποῦ διπλώνει εἶναι φαγωμένο. Ἔχει ἀποκοπῆ τὸ ἄγραφο τμήμα πάνω ἀπὸ τὸν τουγρά. Στὴν πίσω ἐπιφάνεια ἔχει τὴν ἐξῆς σημεῖωσι: «Φερμάνι τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Βαρὸς ἐνορία ὀρθοδόξου ἑλληνικῆς κοινότητος». Μὲ ἄλλη γραφὴ συμπληρώνεται: «ἐπ' ὄνοματι τῆς κοιμῆσεως τῆς Θεοτόκου». Τρίτο χέρι δίνει λαθασμένη τὴ χρονολογία τοῦ ἐγγράφου: «1272. χίλια διακόσια ἐβδομήκοντα δύο ἡτοί 1856». Ἔχει ἀκόμη τὶς συνήθεις ἐπικυρώσεις τῶν ὑπαλλήλων ποῦ ἐξέδωσαν τὸ ἔγγραφο καὶ τουρκικά, μὲ ἀραβικά ψηφία, πρὸς ποιους ἀπευθύνεται¹.

Ἡ μετάφρασι τοῦ φερμανίου ἔχει ὡς ἐξῆς :

Ἄβδουλμετζιτ γιὸς τοῦ Μαχμουτ-Χάν,
πάντοτε νικητῆς.

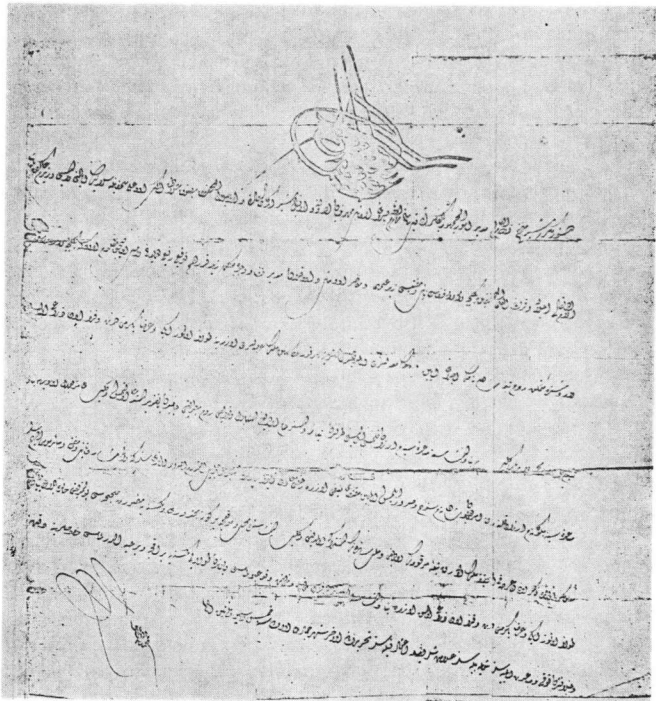
Ὁ ἐξοχώτατος βεζίρης, ὁ ἐκλαμπρότατος στρατηγός, ὁ ρυθμιστῆς τοῦ κόσμου, ποῦ μὲ δξεία κρίσι διευθύνει τὶς ὑποθέσεις τοῦ κοινοῦ, ποῦ διεκπεραιώνει μὲ ὀρθὴ γνώμη τὰ σπουδαῖα κοινὰ ζητήματα, ποῦ θέτει τὴ βάση τοῦ κράτους καὶ τῆς εὐημερίας, ποῦ στερεώνει τοὺς στύλους τῆς εὐτυχίας καὶ τῆς δόξας, ποῦ ὁ ὕψιστος βασιλιάς τὸν περιστοιχίζει μὲ ποικίλες εὐνοίες, ὁ βεζίρης μου Ἄκιφ πασάς, βαλῆς τοῦ ἐγιαλετίου τῆς Θεσσαλονίκης καὶ τῶν ἐξαρτημάτων της, εἶθε ὁ Θεὸς νά τὸν τιμᾷ αἰώνια, καὶ τὰ πρότυπα τῶν δξυδερκῶν οὐλεμάδων, ὁ ναίτη² καὶ ὁ μουφτῆς³ τοῦ καζᾶ τῶν Γενιτσῶν, εἶθε

1. Selânik valisi hazretlerine ve Yenice-i Vardar na' ib ve muftisine ve sa' ire: «Πρὸς τὸν ἐξοχώτατο διοικητὴ (βαλῆ) τῆς Θεσσαλονίκης, τὸ βοηθὸ τοῦ ἱεροδίκη (naib) καὶ τὸν μουφτῆ τῶν Γενιτσῶν καὶ λοιπούς».

2. Na'ib. Ὁ ἀντικαταστάτης ἢ ἀντιπρόσωπος τοῦ ἱεροδικαστῆ (Kadi), ποῦ εἶχε τὴν ἔδρα του σὲ μεγαλύτερη πόλη. Παλαιότερα τὰ Γενιτσᾶ ἦταν ἔδρα καθῆ (βλ. Evliya Çelebi, Seyahatname, τόμ. 8ος, σελ. 170).

3. Mufti. Συνήθως ὁ ἱεροδίκης (Kadi), προτοῦ ἐκδῶσι μιὰ δικαστικὴ ἀπόφασι, ζητοῦσε τὴ γνώμη τοῦ μουφτῆ, γιὰ τὸ τί ἔπρεπε νά γίνη σύμφωνα μὲ τὸ Κοράνι. Αὐτοῦς ἀπαντοῦσε ἐκδίδοντας ἕναν fetâ.

ή σοφία τους να αυξάνεται, και τὸ καύχημα τῶν ὁμοίων τους και τῶν Ἰσων τους, ὁ διευθυντῆς τοῦ καζᾶ (müdür)¹ και οἱ εὐγενεῖς (ayan) τοῦ τόπου, εἶθε ἡ δύναμή τους να αυξάνεται!

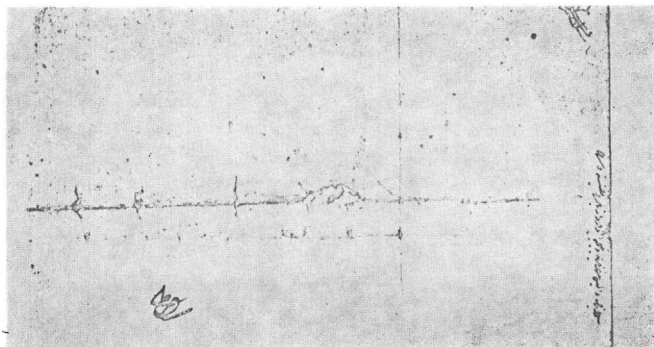

Εικ. 1. Τὸ πρωτότυπο τοῦ φηριμανίου.

Με τὴν ἀφιξη τῆς παρουσίας αυτοκρατορικής μου διαταγῆς ἄς γίνη γνωστὸ ὅτι ὑπεβλήθη αἴτηση με ἐπίσημο ἔγγραφο ἐκ μέρους τοῦ Ἑλληνοῦ Πατριάρχου Κωνσταντινουπόλεως και τῶν ἐξαρτημάτων της, ὅτι ἐπειδὴ οἱ Ἑλληνες αυτοκρατορικοὶ μου ὑπῆκοοι ποὺ διαμένουν στὴ συνοικία «Βαρὸς» τῆς κομποπόλεως τῶν Γενιτσῶν δὲν ἔχουν ἱερά για τὴν ἐκτέλεση τῶν ἱερο-

1. Müdür. Σύμφωνα με τὸ Νομοθετικὸ Διάταγμα (nizamnâme) τοῦ 1292 (1876) τῆ διοίκηση τοῦ κάθε καζᾶ ἀποτελοῦσαν ἕνας müdür και τέσσερις ἀφρετοὶ πρόκριτοι ('aza). (Λεπτομέρειες βλ. στὸ ἄρθρο Nahiyeye τοῦ M. T a y y i b G ö k b i l g i n, Islam Ansiklopedisi).

τελεστιῶν τους, ἵκετεύουν καὶ ἐκλιπαροῦν νὰ τοὺς παραχωρηθῇ ἡ ὑψηλὴ μου ἄδεια νὰ χτίσουν καὶ νὰ οἰκοδομήσουν μιὰ ἐκκλησία...¹ νεωστὶ...¹ ἐπάνω σὲ ιδιόκτητα οἰκόπεδά τους, ποὺ βρίσκονται στὸ παραπάνω χωριό, μήκους τριάντα δύο πήχεων, πλάτους εἴκοσι τεσσάρων καὶ ὕψους δέκα. Παρέχοντας τὴν ὑψηλὴ καὶ αὐτοκρατορικὴ μου ἄδεια γιὰ τὴν ανέγερση καὶ κατασκευὴ

Εἰκ. 2. Οἱ σημειώσεις στὴν πίσω ὄψη τοῦ φερμανίου.

κατὰ τὸν τρόπο αὐτὸ τῆς ἐκκλησίας ποὺ ἀναφέρθηκε, ἐξεδόθη αὐτοκρατορικὴ μου διαταγὴ καὶ ἀπεστάλη αὐτὴ ἡ σεβαστὴ, λαμπρὴ μου διαταγὴ ἀπὸ τὸ αὐτοκρατορικὸ μου Ντιβάνι, ἡ ὁποία περιέχει τὴν ἄδεια σύμφωνα μὲ τις αὐτοκρατορικὲς μου ἀπαιτήσεις. Ἐσεῖς ποὺ εἶστε ὁ βαλῆς ποὺ ἀναφέρθηκε καὶ ὁ ναῖπης καὶ ὁ μουφτῆς ποὺ μνημονεύθηκαν, καθὼς σᾶς γίνεται γνωστὸ, προσέξτε στὰ ζητήματα : νὰ μὴν ἐμποδίσῃ καὶ νὰ μὴν προβάλλῃ ἀντίσταση ὁποιοσδήποτε στὴν οἰκοδόμησι καὶ τὴν κατασκευὴ ὅπως παραπάνω διευκρινίσθηκε ἐκκλησίας μήκους τριάντα δύο πήχεων, πλάτους εἴκοσι τεσσάρων καὶ ὕψους δέκα, μὲ τὸν ὄρο τὸ οἰκόπεδο ποὺ ἀναφέρθηκε νὰ εἶναι τελείας κυριότητος καὶ νὰ ἀνήκῃ στοὺς μνημονευθέντας ὑπηκόους καὶ νὰ μὴν ἔχουν τμήματά του καὶ ἄλλες ἐθνότητες, νὰ κτισθῇ ἡ ἐκκλησία στὸ νόμιμο καὶ πρὸς τὸ σκοπὸ αὐτὸ καθορισμένο τόπο, νὰ μὴν προκαλῆ κανένα κίνδυνο καὶ νὰ μὴ βλάβη ἀπολύτως κανένα· καὶ νὰ μὴ ληφθῇ γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ ἀπὸ κανένα οὔτε ἓνα ἄσπρο ἢ ἓνας κόκκος. Νὰ ἐμποδίζετε καὶ νὰ ἀποφεύγετε κάθε τι ἀντίθετο. Ἔτσι νὰ γνωρίζετε καὶ νὰ ὑπακούετε στὸ ἱερό μου σύμβολο. Γράφτηκε στὰ τέλη τοῦ ἱεροῦ Τζεμάζι οὐλ Ἐββέλ τοῦ ἔτους 1275².

Στὴν ἔδρα τῆς Κωνσταντινουπόλεως.

1. Τὸ κείμενο κατεστραμμένο.

2. 26 Δεκεμβρίου 1858 - 6 Ἰανουαρίου 1859.

*Η μεταγραφή του με άραβικούς χαρακτήρες έχει ως εξής :

عبدالمجيد بن محمود خان
المستور دانا

I دستور مكرم مدير مخدم نظام العالم مدير امور اجسور
ملفكر النائب مقيم مهام الامام بالرائي النائب مهيبد
بمجان الدولة و الاعمال منيف ارکان السعادة و الاحلال
المحققون بصنوف عوارض الملك الاعلى مطحايله سلايك
ايالتي وانسى وزيرم غاكت باشا

2 ادام الله تعالى اجلاله و تدوق العلاء المحققين
بكيجه و اردار قضاي نائب و مقيس زبد علمها و
مفاخر الامائل و الاقران مدير خدا و بوجه مملكة زبد
قدرهم توفيق رفيع همايون واصل اوليجي معلوم اولاك
بكيجه و اردار قضاي

3 واروشده متكى روم نمده شاهنامه اجراي آيين ايده جان
معدلوي اولديغندن. قريه مرقومده كلن ملك غرضلوي
اوزرينه اول اوتوز ايكي و عرسا بكري دوت و قدا اون
ذراع اولور.

4 . مجددا بر باب كليسا بنا و انشاسته مساعدته
سنتم ارزان تنصير اشاليسي طرفندن نياز و استرحام
اولنديقي استابول و تواعير روم بتريسي جانيندن با
تفخير استعظا اولنصر و گنسان مزبور اولوجيله بنا و
انشاسته

5 مساعدته سنه ملوكانه ارزان قشور امر همايون شاهاندم
سوخ و صدور ايلمن اولنصر متقاي مجعي اوزره رحمتي
حاور دنيان همايونندن اشو ابو جليل الغنوم اندار
اولندي سزكه والي مبار و نائب و مخي و سائر موس
الهم سز معلومك اولدقده ذكر اولتان عرسه في الحديثه
6 ملك اولغوي نمده مرقومده اولنديقي و ملت ساكوت
اشتراكي اولنديقي و گنسان انشاسته محل و موقعه بر
كونه محزون و كمشيه ضرورت سحجديسي بولنديقي حالده
بالاده بيان اولنديقي و جيله

7 طول اوتوز ايكي و عرسا بكري دوت و قدا اون زراع
اولمز اوزره بنا و انشاسته شهر طرفندن مطاعت و
مخالفت و توعيمعالماسي و بوندن طولاز كمشيه بر احد و
بر حبه الدرلماسي خصوصيلريه دوت

8 و خلانندن توش و مطاعت ايلمن سز تيميله بيلمن علامت
شريفه اعتنا قيمسز تحريرا في اواخر شهر جمادي الاول
سنه خمس و سيميس و مائتين و الف
مقام قضايتيه

Τὸ ἔγγραφο παρουσιάζει ἀρκετὰ ἐνδιαφέροντα σημεῖα. Καὶ πρῶτα ἀξιοπρόσεκτο εἶναι ὅτι σὲ μιὰ μεγάλη κοινόπολη, ὅπως τὰ Γενιτσά, μὲ ἀρκετὲς χιλιάδες χριστιανικὸ πλῆθυσμό, ποὺ κατοικοῦσε σὲ πέντε συνοικίες¹, δὲν ὑπάρχει ἐκκλησία ὡς τὰ μέσα τοῦ 19ου αἰῶνα. Ἡ ἔλλειψη αὐτὴ δὲν εἶναι τυχαία.

Πολὺ πρὶν ἀπὸ τὴν κατάληψη τῆς Θεσσαλονίκης εἶχαν ἐγκατασταθῆ στὰ Γενιτσά καὶ στὴν περιοχὴ τους οἱ γαζήδες, οἱ προπομποὶ τῶν τακτικῶν στρατευμάτων τῶν Ὄθωμανῶν σουλτάνων. Ἀρχηγὸς αὐτῶν τῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως» στὴν περιοχὴ αὐτὴ ἦταν ὁ περίφημος Γαζὴ Ἐβρενὸς μπέης, ἕνας ἀπὸ τοὺς πιὸ δραστήριους στρατηγούς τοῦ σουλτάνου Μουράτ Α' (1362-1389). Οἱ ἀπόγονοι του, μαζὶ μὲ τὶς οἰκογένειες Μιχάλογλου, Τουραζάν καὶ Μαλκότσογλου, ἀποτελοῦσαν τοὺς πατροπαράδοτους ἀρχηγούς τῶν γαζήδων τῆς ὀθωμανικῆς αὐτοκρατορίας. Αὐτοὶ τοὺς ὀδηγοῦσαν στὶς καταστρεπτικὲς ἐπιδρομές, ποὺ τακτικὰ ἐπιχειροῦσαν στὶς χῶρες τῶν «ἀπίστων» μὲ σκοπὸ τὴ λαφυραγωγία καὶ τὴ σύλληψη αἰχμαλώτων. Στὸν Γαζὴ Ἐβρενὸς μπέη, στὸν ὁποῖο ἡ τουρκικὴ παράδοση ἀποδίδει τὴν κατάκτηση σχεδὸν κάθε σημαντικῆς πόλης τῆς Μακεδονίας, ὁ σουλτάνος εἶχε παραχωρήσει γιὰ ἀνταμοιβὴ τῶν ὑπηρεσιῶν του πολλὰς ἐκτάσεις σὲ διάφορα σημεῖα τῆς αὐτοκρατορίας. Ἡ μεγαλύτερη ἀπ' αὐτὲς ἦταν ἡ περιοχὴ κοντὰ στὶς ἐκβολὲς τοῦ Ἀξιοῦ, ὅπου ὑπῆρχε σημαντικὸς ἀριθμὸς χωριῶν². Τὶς ἐκτάσεις αὐτὲς ὁ Γαζὴ Ἐβρενὸς καὶ οἱ γιοὶ του φρόντισαν νὰ τὶς κάνουν βακούφια, ἀφιερῶματα δηλαδὴ σὲ κάποιο ἀγαθοεργὸ σκοπὸ, καὶ νὰ καθορίσουν στὸ ἀφιερῶτήριο ἔγγραφο ὅτι «διαχειριστὴς» (mütevelli) τῶν βακουφίων αὐτῶν θὰ ἦταν πάντοτε κάποιος ἀπόγονός τους. Μὲ τὸν τρόπο αὐτὸ ἐξασφάλιζαν ὄχι μόνον τὴν ἀπαλλαγὴ τους ἀπὸ κάθε φορολογία, ἀλλὰ καὶ τὴν παραμονὴ τῶν κτημάτων στὰ χέρια τῆς οἰκογενείας ἀποκλείοντας τὴν πιθανὴ κατὰ-σχεσὴ τους ἀπὸ τὸ σουλτάνο, πράγμα ποὺ δὲν ἦταν σπάνιο.

Τὰ εἰσοδήματα τῶν βακουφίων αὐτῶν ἔξοδεύονταν γιὰ τὴ συντήρηση τῶν τζαμιῶν, τῶν σχολείων, τῶν λουτρῶν, τῶν πτωχοκομείων καὶ τῶν ἄλλων φιλανθρωπικῶν ἰδρυμάτων ποὺ ὁ Γαζὴ Ἐβρενὸς καὶ οἱ ἀπόγονοὶ του ἔχτισαν στὰ Γενιτσά. Ἐκεῖ βρισκόνταν καὶ οἱ τάφοι τοῦ γενάρχη καὶ τῶν ἀπογόνων του, ποὺ σῶζονταν γιὰ ἀρκετὰ χρόνια καὶ μετὰ τὴν ἀπελευθέρωση τῆς πόλης τὸ 1912 ἀπὸ τὸν ἑλληνικὸ στρατό. Ἡ πόλη λοιπὸν ἀποτελοῦσε ἱερὸ χῶρο, καθὼς εἶχε καταστῆ τὸ λατρευτικὸ καὶ φυλετικὸ κέντρο τῶν Γιουρούκων γαζήδων, ποὺ ὁ Γαζὴ Ἐβρενὸς μπέης εἶχε φέρει μαζὶ του, κυρίως ἀπὸ τὸ

1. Οἱ συνοικίες αὐτὲς ὀνομάζονταν Πορόι, Μπουτσάβα, Τζουμρά (σημερινὴ Ἄγ. Κων/νου), Βαρός (Μητροπόλεως ἢ Συντριβανίου) καὶ Κάτω μαχαλάς (Zir mahale).

2. Κατὰ τὸν Félix Beaujour, *Tableau du commerce de la Grèce*, Paris 1800, τ. 1. σ. 113, τὰ χωριά αὐτὰ ἦταν 96.

Σαρουχάν, και είχε εγκαταστήσει σε διάφορα μέρη της Μακεδονίας¹.

Αυτοί οι evlâd-i fatihan (ἀπόγονοι των κατακτητών), που έφεραν τον τίτλο αυτό με υπερηφάνεια και αποτελούσαν ιδιαίτερη τάξη μέσα στην ὀθωμανική αυτοκρατορία², με κανέναν τρόπο δὲν μπορούσαν ν' ἀνεχθούν τὴν ὑπαρξὴ ἱεροῦ τῶν «ἀπίστων» στὸν ἴδιο χῶρο, ὅπου βρισκόταν θαμμένος ὁ ζακουσμένος ἀρχηγός τους³. Οἱ Χριστιανοὶ λοιπὸν κάτοικοι τῶν Γενιτσῶν, γιὰ νὰ ἐκκλησιάζονται καὶ νὰ ἐκτελοῦν τὰ θρησκευτικὰ τους καθήκοντα ἦταν ὑποχρεωμένοι νὰ πηγαίνουν στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου στὸ κοντινὸ χωριὸ Πηλορήγι (σημερινὸ Πενταπλάτανο). Κι αὐτὴ ὁμως βρισκόταν μέσα σὲ μιὰ χαράδρα, γιὰ νὰ μὴν προκαλῆ ἡ θέα τῆς τὴν ἱερῆ ἀγανάκτηση τοῦ περαστικοῦ φανατικοῦ Μουσουλμάνου.

Στὰ μέσα ὁμως τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ κατάσταση εἶχε ἀλλάξει σημαντικά. Οἱ ἐπανελημμένες ἤττες τοῦ ὀθωμανικοῦ στρατοῦ κατὰ τοὺς προηγούμενους αἰῶνες καὶ οἱ πιέσεις ποὺ ἀσκούσαν οἱ Μεγάλες Δυνάμεις στὴν ὀθωμανικὴ κυβέρνηση εἶχαν ὑποχρεώσει τὴν τελευταία ν' ἀναλάβῃ προσπάθειες γιὰ τὴ μεταρρύθμιση καὶ ἀνανέωση τοῦ διοικητικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ μηχανισμοῦ τῆς χώρας. Οἱ μεταρρυθμιστικὲς αὐτὲς προσπάθειες, ποὺ εἶναι γνωστὲς μετὸ ὄνομα Τανζιμάτ, ἀρχισαν κυρίως μετὴ δημοσίευση τοῦ αυτοκρατορικοῦ Διατάγματος (Χάττι Χουμαγιούν) τοῦ Γκιουλχανέ τὸ 1839. Οἱ προσπάθειες ἀνανεώθηκαν μετὰ ἕνα νέο βασικὸ διάταγμα, τὸ Χάττι σερίφ τοῦ 1856. Μετὸ διάταγμα αὐτὸ ἡ ὀθωμανικὴ κυβέρνηση ἐξέφραζε τὴν ἐπιθυμία τῆς νὰ προβῆ σὲ σημαντικὲς κοινωνικὲς μεταρρυθμίσεις μέσα στὸ κράτος. Εἰδικὰ τὸ τελευταῖο διάταγμα ὑποσχόταν τὴ θρησκευτικὴ ἐλευθερία καὶ τὴν προστασία τῶν θρησκευτικῶν προνομίων τῶν μὴ μουσουλμάνων ὑπηκόων τῆς αυτοκρατορίας. Καθόριζε ἀκόμη ὅτι δὲν θὰ ἔπρεπε νὰ χρησιμοποιοῦνται στὰ ἐπίσημα ἔγγραφα ἐκφράσεις, ποὺ θὰ μπορούσαν νὰ προσβάλουν κατὰ ὅποιονδήποτε τρόπο τοὺς ὑπηκόους αὐτοῦς. Ἐπωφελοῦμενοι, ὅπως φαίνεται, ἀπὸ τὴν κατάσταση αὐτὴ οἱ Ἕλληνες κάτοικοι τῶν Γενιτσῶν ζήτησαν ἀμέσως νὰ τοὺς χορηγηθῆ ἡ ἄδεια νὰ ἀνεγείρουν τὴν ἐκκλησία ποὺ ἐπιθυμοῦσαν ἀπὸ

1. Γιὰ τὴν ἐγκατάσταση τῶν Γιουρούκων στὴ Μακεδονία καὶ Θεσσαλία βλ. M. Ta y y i b G ö k b i l g i n, Yürükler, Tatarlar ve Evlâd-i Fâtihan, Istanbul Üniversitesi Edebiyat Fakültesi Yayınlarından No. 748, Istanbul 1957, σ. 13, 75. Ἐπίσης Ἄ π. Β α κ α λ ο π ο ὕ λ ο υ, Ἱστορία τοῦ Νέου Ἑλληνισμοῦ, τ. Α', σ. 218 - 219 καὶ 220, ὅπου καὶ σχετικὴ βιβλιογραφία.

2. M. T. G ö k b i l g i n, ἔ.α., σ. 256 κ.έ.

3. Ὁ γνωστός Τούρκος ταξιδιώτης τοῦ 17ου αἰῶνα καὶ συγγραφέας τοῦ «Ὀδοιπορικοῦ» (Seyahatname) Ἐ β λ ι γ ι ἄ Τ σ ε λ ε μ π ῆ, περιγράφοντας με λεπτομέρειες τὰ Γενιτσά, (τ. 8ος, Κωνσταντινούπολις 1928, σ. 170-176) δὲν ἀναφέρει τὴν ὑπαρξὴ ἐκκλησίας, ἐνῶ δὲν παραλείπει ποτὲ νὰ σημειώσῃ σ' ἄλλες πόλεις τὸν ἀριθμὸ τουλάχιστο τῶν ἐκκλησιῶν τους.

πολόν καιρό. Δέν γνωρίζουμε αν και σε παλιότερη εποχή είχαν ζητήσει παρόμοια άδεια, που δέν τούς δόθηκε. Είναι όμως πολύ πιθανό.

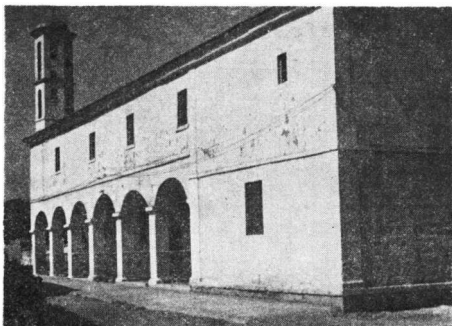
Τό φερμάνι που παραχωρούσε την άδεια της ανέγερσεως του ναού θά πρέπει, όπως ήταν συνήθεια, νά παραδόθηκε στά χέρια ενός από τούς ενδιαφερομένους (σώζεται ακόμη ή θήκη από κόκκινο δέρμα, όπου ήταν τοποθετημένο). Αντίγραφο του θά υπήρχη ασφαλώς στο σχετικό «τεφετέρν» που κρατούσαν στο Αυτοκρατορικό Ντιβάνι¹. Ακόμα, για νά καταστή έγκυρη μιá παρόμοια διαταγή, θά έπρεπε νά καταχωρηθί και στο σχετικό κώδικα («sicil») του καθι του τόπου. Την καταχώρηση αυτή δέν μπορούμε δυστυχώς νά την επιβεβαιώσουμε, γιατί τά τουρκικά άρχεια τών Γενιτσών καταστράφηκαν κατά την είσοδο τών έλληνικών στρατευμάτων στην πόλη τό 1912. Παρόμοια καταχώρηση δέν βρήκα στους κώδικες ή εκκλησία τό παρεχώρησαν ή οικογένεια Χρήστου Χατζηδημητρίου, καθώς και άλλες που κατείχαν γειτονικά οικόπεδα, και ή ανέγερση της εκκλησίας (εικ. 3-4) άρχισε άμέσως με προ-

1. Όπως έχει εξακριβωθί, στο Ντιβάνι κρατούσαν σε ειδικούς κώδικες αντίγραφα τών φερμανίων, που εκδίδονταν σχετικά με την παραχώρηση άδειας για τήν ανέγερση ή επισκευή τών εκκλησιών και τών σχολείων τών χριστιανών υπηκόων ή τών ξένων άποστολών. Στά άρχεια του Αυτοκρατορικού Ντιβανίου (Divan -i Hümayun), που σήμερα φυλάγονται στο άρχειο του Τουρκικού Υπουργείου Προεδρίας της Κυβερνήσεως (Başvekalet Arşivi), οι κώδικες με άριθμό 1 MHD και άριθμό σειράς 1-7 περιέχουν έγγραφα του είδους αυτού από τό 1869 ως τό 1921. Τά προγενέστερα έγγραφα είναι καταχωρημένα στους κώδικες που είναι γνωστοί με τό όνομα Mühimme defterleri (κώδικες τών σπουδαίων ζητημάτων). Σ' αυτούς καταχωρούνταν τά αντίγραφα τών φερμανίων που εκδίδονταν για κάθε είδους ύπόθεση του κράτους. Υπάρχουν 263 τέτοιοι κώδικες τών ετών 1553 ως 1869. Υπάρχουν ακόμη σε δυό τόμους εύρετήρια τών φερμανίων για εκκλησιαστικά και σχολικά ζητήματα από τό 1713 και μετά. Στά εύρετήρια αυτά τά ζητήματα είναι καταχωρημένα κατά περιοχές· ανάμεσα σ' αυτές είναι και οι περιοχές του Αιγαίου Πελάγους (Cezayir-i Bahr-i Şefid), της Άδριανουπόλεως, της Θεσσαλονίκης, τών Ιωαννίνων και του Μοναστηρίου. Στο ίδιο Başvekalet Arşivi απόκεινται και οι κώδικες του «Γραφείου Έπισκόπων» (Piskopos Halifeliği Kalemii) της «Διευθύνσεως Οικονομικών Διαταγών» (Evamir-i maliye Kalemii) του Όθωμανικού «Υπουργείου Οικονομικών» (Bâb-i Desteri). Οι κώδικες αυτοί με στοιχεία KPT 2539-2541/33 περιέχουν αντίγραφα φερμανίων τών ετών 1641-1837. Τά μεταγενέστερα φερμάνια είναι καταχωρημένα στους κώδικες του Divan-i Hümayun. (Για τό περιεχόμενο γενικά τών άρχείων του Υπουργείου Προεδρίας Κυβερνήσεως βλ. Midhat Sertoğlu, Muhteva Bakımından Başvekalet Arşivi (Τό Άρχειο του Υπουργείου Προεδρίας της Κυβερνήσεως από την άποψη τών περιεχομένων του), Άγκυρα 1955, Έκδοσις της Σχολής Γλώσσης και Ιστορικής Γεωγραφίας του Πανεπιστημίου της Άγκυρας, άρ. 103. Βλ. επίσης Ö. L. Barkan, άρθρο Daftar-i Khakani, The Encyclopaedia of Islam, έκδ. Β', τ. β', σ. 81-83. Επίσης βλ. B. Lewis, Notes and Documents from the Turkish Archives, Jerusalem 1952, Oriental Notes and Studies, published by the Israel Oriental Society, άρ. 3.

σωπική προσφορά όλων τῶν Ἑλλήνων κατοίκων τῆς πόλης¹. Ταυτόχρονα κτίσθηκε καὶ διώροφο σχολεῖο κοντὰ στὴν ἐκκλησία². Ἐκεῖ κοντὰ ἀκόμη ὑπῆρχε καὶ εὐρύχωρο κτήριο (εἰκ. 5), ποὺ χρησίμευε γιὰ ἔδρα τοῦ Μητροπολίτη κατὰ τὸ διάστημα τῆς παραμονῆς του στὰ Γεντισιά. Τὰ ἔξοδα ὁμῶς

Εἰκ. 3. Ἡ εἴσοδος τῆς ἐκκλησίας.

Εἰκ. 4. Ἡ νότια πλευρὰ τῆς ἐκκλησίας.

1. Οἱ διαστάσεις τῆς ἐκκλησίας εἶναι λίγο μεγαλύτερες ἀπὸ αὐτὲς ποὺ σημειώνονται στὸ φερμάνι. Εἶναι $23 \times 30,80$ μέτρα.

2. Τὸ σχολεῖο κήκε τὸ 1888 καὶ ξανακτίσθηκε λίγο ἀργότερα.

τῆς κατασκευῆς ὄλων αὐτῶν ἦταν, φαίνεται, ἀνώτερα τῶν οἰκονομικῶν δυνάμεων τῶν κατοίκων καὶ ἡ ἀποπεράτωσή τους πιθανὸν νὰ ἐγινε μὲ τὴ χρηματικὴ συνδρομὴ τοῦ μεγάλου ἔθνικοῦ εὐεργέτη Σίμωνος Γεωργίου Σίνα¹.

Πότε ἀκριβῶς τελείωσε ἡ οἰκοδόμησις καὶ πότε ἐγιναν τὰ ἐγκαίνια τοῦ

Εἰκ. 5. Τὸ μητροπολιτικὸ κτήριο ὅπως εἶναι σήμερα.

ναοῦ δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστό. Ὁ Χατζηκυριακοῦ² γράφει ὅτι ἡ ἐκκλησία, «μεγάλῃ καὶ εὐρύχωρῃ» κτίσθηκε τὸ 1867 μαζί μὲ τὸ σχολεῖο, ποῦ ἦταν πέτρινο καὶ χωρισμένο σὲ δύο τμήματα, ἀρρένων καὶ θηλέων. Ἴσως τὴ χρονιά ἐκείνῃ νὰ ἐγιναν τὰ ἐγκαίνια. Στὰ ἀρχεῖα ἀκόμη τῆς ἐκκλησίας ὑπάρχει ἓνας μεταγενέστερος κώδικας μὲ τὸν τίτλο «Ἐκκλησιαστικὸν Κτηματολόγιον». Σ' αὐτὸν εἶναι σημειωμένες οἱ ἐκκλησίες καὶ τὰ σχολεῖα τῶν Γενιτσῶν καὶ τῶν

1. Βλ. Ζώτου Μολοσσοῦ, Δρομολόγιον τῆς Ἑλλ. Χερσονήσου. τεῦχος, 5. Μακεδονία καὶ Σερβία, Ἀθήναι 1887 (Ἡπειρωτικαὶ Μακεδονικαὶ Μελέται, τ. Δ'), σ. 275. «Ὁ Σίνας ἔκτισε μίαν λαμπρὰν ἐκκλησίαν, δύο σχολεῖα δημοτικά ἀρρένων καὶ θηλέων καὶ ἓν ἑλληνικὸν δι' ἀμφοτέρα διατηρούμενα δαπάναις τοῦ Σίνα προικισθέντων. Ἀσφαλῶς ὁ Ζῶτος Μολοσσὸς ὑπερβάλλει τὴ γενναιοδωρία τοῦ Σίνα. Ἡ μέχρι αὐτοθυσίας προφορά τῶν Ἑλλήνων, ἀκόμη καὶ τῶν πιὸ φτωχῶν, γιὰ παρόμοια ἰδρύματα εἶναι γνωστὴ. Ἀλλωστε στὸ «Ἐκκλησιαστικὸν Κτηματολόγιον» τῆς Ἐκκλησίας, ποῦ ἀναφέρεται παρακάτω, δὲν σημειώνεται ὁ Σίνας ὡς δωρητῆς ἢ εὐεργέτης, οὔτε ὑπάρχει καμιά τέτοια παράδοσις στοὺς κατοίκους τῆς πόλης.

2. Γ. Χατζηκυριακοῦ, Σκέψεις καὶ ἐντυπώσεις ἐκ περιουσίας ἀνὰ τὴν Μακεδονίαν (1905-1906). Δευτέρα Ἐκδοσις, ΕΜΣ, ΙΜΧΑ ἀρ. 58, Θεσσαλονίκη 1962, σ. 20 κ.έ.

χωριῶν τῆς περιφέρειας τους πού ἀνήκαν στὴν ὀρθόδοξη ἐκκλησία καὶ παραμένουν πιστὰ ἢ ἔχουν ἀκολουθήσει τὸ σχίσμα¹. Ὁ κώδικας μᾶς δίνει καὶ τὰ σύνορα τῆς ἐκκλησίας. Πρὸς βορρᾶν βρίσκεται ἡ οἰκία Βασιλείου Κιρίτς, πρὸς Νότον ἡ οἰκία Μποσκαίων, πρὸς Ἄνατολὰς δρόμος καὶ πρὸς Δυσμᾶς ἡ οἰκία Κοῦσε-Κόλτσε Στουγιάν καὶ Γεωργίου Δῆμτσε. Οἱ δύο τελευταῖες οἰκογενεὶες εἶναι ἀνάμεσα σ' αὐτὲς πού πρόσφεραν δωρεὰν μέρος τοῦ οἰκοπέδου γιὰ τὴν ἀνάγερση τῆς ἐκκλησίας. Ὡς τρόπο προελεύσεως τῆς ἐκκλησίας ἀναφέρει ὅτι κτίσθηκε «διὰ συνδρομῶν τῶν Ἑλληνοορθοδόξων». Σημειώνεται ἀκόμη ὅτι ὁ τίτλος ἰδιοκτησίας τοῦ ναοῦ εἶναι «αὐτοκρατορικὸν φερμάνιον» καὶ ὅτι ὁ τίτλος αὐτὸς ἔχει ἐκδοθῆ «ἐπ' ὀνόματι τοῦ Πατριαρχείου». Τέλος στὴ στήλη τῶν παρατηρήσεων σημειώνεται ὅτι ἡ «ἐκκλησία ἀπὸ τῆς ἀνεγέρσεώς της καὶ μέχρι σήμερον λειτουργεῖ ἑλληνιστί». Δὲν μποροῦμε φυσικὰ νὰ παραδεχθῶμε ὅτι ἡ χρονολογία 1852 πού ἀναφέρει εἶναι σωστὴ, μιά πού τὸ φερμάνι πού δίνει τὴν ἄδεια ἀνεγέρσεώς της ἔχει ἐκδοθῆ στὰ τέλη τοῦ 1858². Πάντως οἱ εἰκόνες πού ὑπάρχουν στὸ ναὸ χρονολογῶνται κυρίως ἀπὸ τὸ 1860 καὶ ἔπειτα. Ὑπάρχουν καὶ μερικὲς μὲ χρονολογία 1846, ἀλλὰ αὐτὲς θὰ πρέπη νὰ ἔχουν μεταφερθῆ ἀπὸ ἄλλες ἐκκλησίες.

Ἐδῶ θὰ πρέπη νὰ προσθέσουμε καὶ τὰ ὅσα μοῦ ἀνέφεραν κάτοικοι τῶν Γενιτσῶν γιὰ τὴν ἀνάγερση τοῦ καμπαναριοῦ, πού εἶναι μεταγενέστερο κτίσμα: «Ὅταν ἐπίτροπος τοῦ μητροπολίτη Βοδενῶν ἦταν ὁ ἐπίσκοπος «Λίτης» Ἀλέξανδρος³, συναντήθηκε στὰ Γενιτσά μὲ τὸ διοικητὴ (Καϊμακάμη), πού

1. Ἀπὸ σημείωση στὴ σελίδα ὅπου ἀναγράφεται ἡ ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου στὸ χωριὸ Ράμελ συμπεραίνουμε ὅτι τὸ κτηματολόγιο αὐτό, πού δὲν εἶναι χρονολογημένο, πρέπει νὰ καταρτίσθηκε μετὰ τὸ 1908. Ἐκεῖ σημειώνεται ὅτι ἡ ἐκκλησία αὐτὴ «ἐκτίσθη συνδρομῇ τῶν ἑλληνοορθοδόξων ἀπὸ εἰκοσιπενταετίας κατελήφθη ὑπὸ τῶν Βουλγάρων, αἰτίνες (sic) τὸ 1906 ἐπανελθόντες εἰς τὰ πάτρια ἐλειτούργουν ἑλληνιστί ἐπὶ δύο ἔτη, ὅποτε καὶ πάλιν συνεπέειρα πурπολήσεως τοῦ χωρίου ὑπὸ τῶν κοιμητηζήδων προσεχώρησαν εἰς τὸ σχίσμα».

2. Τὸ Κτηματολόγιο ἀναγράφει ἀκόμα ὅτι στὴν ἴδια ἐνορία ὑπάρχει ἓνα οὐλοῖο πού κτίσθηκε «διὰ συνδρομῶν τῶν ἑλληνοορθοδόξων» καὶ παραμένει ἑλληνικό. Ἀναγράφεται ἀκόμα ὅτι καὶ τὸ κτήριο τῆς Μητροπόλεως κτίσθηκε «διὰ συνδρομῶν τῶν Ἑλληνοορθοδόξων», ὁ κτηματικὸς φόρος πού πληρώνει ἀνέρχεται σὲ 107 γρόσια καὶ ἡ ἀπόδειξη πληρωμῆς ἐκδίδεται ἐπ' ὀνόματι τῶν κατὰ καιροὺς ἐπιτρόπων τῆς ἐκκλησίας. Τέλος στὸν ἴδιο κώδικα οἰμειώνονται τὰ διάφορα κτήματα πού ἀποτελοῦσαν περιουσία τῆς ἐκκλησίας, τὰ περισσότερα ἀπὸ τὰ ὅποια προέρχονται ἀπὸ δωρεὰς διαφόρων οἰκογενειῶν. Ἀξιοπρόσεκτη εἶναι ἡ μνεῖα τοῦ κισλά, τῆς χειμερινῆς δηλαδὴ βοσκῆς «παρὰ τὴν πόλιν τῶν Γενιτσῶν». Περιέργη εἶναι ἡ σημείωση ὅτι ἡ βοσκὴ αὐτὴ, πού ἀπλώνεται ἀπὸ τὴν πόλη ὡς τὸ χωριὸ «Πηλουρίκιον», τὸ χειμερινὸ Πηλογήρι, «ἔδωρήθη ὑπὸ τοῦ κατακτητοῦ Γενιτσῶν».

3. Ὁ ἐπίσκοπος «Λίτης» Ἀλέξανδρος χρημάτισε ἐπίτροπος τοῦ μητροπολίτη Βοδενῶν Ἰεροθέου (1875-1896) ἀπὸ τὸ 1879 ὡς τὸ 1893, ὅπως ἐξάγεται ἀπὸ τοὺς κώδικες τῆς Μητροπόλεως. Ἡ ἐπισκοπὴ Λίτης καὶ Ρενδίνης υπαγόταν στὴ μητρόπολη Θεσσαλονίκης.

ἦταν παλιὸς φίλος του· ἀμέσως τοῦ ζήτησε γιὰ χάριη τὴν ἄδεια νὰ κτισθῆ τὸ καμπαναριό. Αὐτὸς τοῦ τὴν παραχώρησε πρόθυμα καὶ ἡ καμπάνα παραγγέλθηκε στὴν Ὁδησσό. Στὴν ἐγκατάστασή της ὅμως ἀντιτάχθηκαν μ' ὅλες τους τὶς δυνάμεις οἱ ντόπιοι Τοῦρκοι ἀπειλώνοντας ὅτι θὰ τὴν ἐμποδίσουν καὶ μετὰ τὰ ὅπλα ἀκόμη. Τελικὰ τὸ ἐγκαίνια ἔγιναν γύρω στὸ 1880 μετὴ τὴν προστασία τοῦ τουρκικοῦ συντάγματος πυροβολικοῦ, ποῦ ἔδρα του εἶχε τὰ Γεντισά.

Ἡ ἐκκλησία διατηρεῖται σὲ καλὴ κατάσταση καὶ ἐκτός ἀπὸ ἐπικονιάσεις δὲν ἔχει ὑποστῆ ἄλλη μεταβολή. Τελευταῖα μόνο ἀντικαταστάθηκε τὸ τέμπλο ποῦ ἦταν ξυλόγλυπτο, παρόμοιο μετὴ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγίου Ἀθανασίου στὴ Θεσσαλονίκη.

Εἶναι ἀναμφισβήτητη ἡ ἀκτινοβολία ποῦ εἶχαν τὰ ἱδρύματα αὐτὰ καθὼς καὶ ὁ ρόλος ποῦ ἐπαιζαν στὴν τόνωση τῆς ἐθνικῆς συνειδήσεως τῶν κατοίκων τῆς πόλης¹. Δυστυχῶς δὲν σώζονται τὰ βιβλία καὶ οἱ κώδικες τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν σχολείων, ποῦ θὰ μᾶς ἔδιναν πολὺτιμες πληροφορίες γιὰ τὴ δράση τους. Κατὰ τὸ τέλος τοῦ 19ου αἰῶνα ἡ σλαβικὴ προπαγάνδα ἄρχισε νὰ δρᾷ καὶ στὴν περιοχὴ αὐτή. Καὶ πρῶτοι οἱ Σέρβοι ἱδρυσαν σχολεῖο μέσα στὴν πόλη. Ἡ προσπάθεια αὐτὴ δὲν παρουσίασε ἐπιτυχία καὶ ἡ σχολὴ ἔκλεισε. Τὸ 1902 ἱδρύθηκε βουλγαρικὸ σχολεῖο καὶ ἡ βουλγαρικὴ προπαγάνδα ἄρχισε μετὰ ὅλα τὰ δυνατὰ μέσα. Βουλγαρικὴ ἐκκλησία στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίλλου καὶ Μεθοδίου κτίσθηκε μόνο τὸ 1908 μετὰ 1909. Ἐπίσης ἡ καθολικὴ προπαγάνδα ἔκτισε δική της ἐκκλησία τοῦ Πέτρου καὶ Παύλου. Οἱ προσπάθειες ὅμως αὐτὲς ὄχι μόνον δὲν ἀμαυρώνουν, ἀλλὰ ἀντίθετα τονίζουν ἀκόμη περισσότερο τὴν παρουσία τοῦ ἐλληνικῆς συνειδήσεως πληθυσμοῦ τῶν Γεντισῶν.

Ἱστορικὸν Ἀρχεῖον Μακεδονίας

ΒΑΣΙΛΗΣ ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ

1. Γιὰ τὴν ἐλληνικὴ κοινότητα ὁ Γ. Χατζηκυριακοῦ, ἑ.ἀ., σ. 21, γράφει: «Ἡ ἡμετέρα κοινότης περιλαμβάνει κυμαίνονμενον πληθυσμὸν ἐκ 500-600 οἰκογενειῶν, λαλουσῶν τὸ γνωστὸν Σλαυόηχον γλωσσικὸν ἰδίωμα, ὃν πολλοὶ μετέστησαν εἰς τὸ Βουλγαρικὸν οὐχίμα δόλωφ καὶ βία τῆς Βουλγαρικῆς ἐταιρείας. Πολλοὶ τούτων κατ' ἐπανάληψιν ἀπεσχίσθησαν καὶ πάλιν μετανοήσασαι ἐπανήλθον εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Περί τὰς 150 - 200 μόνον διεκρίθησαν ἐπὶ ἀναλλοιώτῳ πίστει καὶ ἀφοσιώσει εἰς τὴν πατρώαν θρησκείαν, αἱ ὁποῖαι εἶναι καὶ αἱ μᾶλλον διακρινόμεναι ἐπὶ εὐπορίᾳ καὶ μορφώσει». Σὲ κώδικα τοῦ 1881 τῆς Μητροπόλεως Βοδενῶν σημειώνεται ὅτι ἡ πόλη τῶν Γεντισῶν ἔχει 300 «οτεφανα», οἰκογένειες δηλαδὴ, πιστὲς στὴν ὀρθοδοξία.

RÉSUMÉ

Basil Dimitriadis, Un firman pour la construction de la première église de Yenitsa.

Le firman qui est publié ici est daté de 1858 et donne la permission aux Grecs habitants de Yenitsa (Vardar Yenicesi) de faire construire une église. Le firman est donné après demande du Patriarche de Constantinople et stipule les formes et mesures de l'église. Il donne l'ordre que cette église soit élevée sur un terrain qui appartient exclusivement aux Grecs et non à des personnes d'autres nationalités. C'est à cause du fanatisme religieux des descendants des «Gazis» que Yenitsa a manqué d'église jusqu'à cette époque. Ceux-ci étaient des guerriers musulmans qui s'étaient installés à Yenitsa à la suite du fameux Gazi Evrénos Bey, chef guerrier du Sultan Murat 1er. La ville était un centre religieux où se trouvait le tombeau de Gazi Evrénos Bey, ainsi que les monuments religieux et autres œuvres d'utilité publique, dont lui-même et ses fils étaient les fondateurs. Les Grecs chrétiens habitants de Yenitsa ont profité des réformes sociales apportées par la période de Tanzimat à l'Empire Ottoman au milieu du XIXe siècle, pour demander le permis de construire leur première église. En même temps ils furent construire l'école. La date de la fin des travaux de ces deux bâtiments n'est pas connue. Plus tard fut construit le clocher; ensuite, quand la propagande slave commence son œuvre en cette ville, fut créée, d'abord une école serbe, puis une école bulgare et c'est seulement au début du XXe siècle que fut construite l'église bulgare et l'église catholique.